

Det er også vigtigt, at et ministerium kan formidle sit stofområde til offentligheden og kan betjene pressen. Det er faktisk en del af et ministeriums og en ministers opgave.

De såkaldt særlige rådgivere har helt særlige vilkår. De kommer og går med ministeren. Vedkommende nyder ikke samme beskyttelse som de øvrige embedsmænd, og den beskyttelse, som de øvrige embedsmænd har, er jo nødvendig for, at ministeren kan blive sagt imod af sine embedsmænd. Det er faktisk meget centralt i ministerstyret.

Derfor har vi, når man har særlige rådgivere på særlige vilkår, også den situation, at der er en embedsmand i systemet, som er helt afhængig af sin minister. Det forhold bør indgå i det udvalgsarbejde, som nu bliver sat i gang med henblik på at præcisere vilkårene.

Mange af de særlige rådgivere kommer fra andre miljøer end centraladministrationen, bl.a. fra journalistiske miljøer, dagblade f.eks., og jeg forventer ikke, at journalister, der er ansat på et dagblad, er ansat til at sige sandheden. Jeg forventer sådan set, at de er ansat til at få andre til at sige sandheden.

Men de er i hvert fald »opdraget« i en helt anden kultur og med en helt anden hensigt. Derfor er det jo også vigtigt, at de forstår, når de bliver ansat som særlig rådgiver, at der gælder særlige omstændigheder i et ministerium. Man må ikke vildlede, fagligheden og sandhedspligten skal overholdes, og der er altså nogle særlige ansættelsesvilkår ved at være ansat i en centraladministration, selv om det er som særlig rådgiver.

Pressemedarbejdere bør alle ministerier efter min mening have. Men fordi der i et ministeries telefon står en titel af den karakter eller en anden lignende, er medarbejderen ikke nødvendigvis en særlig rådgiver i den forstand, vi drøfter det i dag.

Kl. 11.45

Når Det Radikale Venstre i sin tid accepterede Bundgaard-Nielsen-udvalgets nedsættelse, og vi accepterede muligheden for at ansætte det, vi i dag kalder særlige rådgivere, er det bl.a., fordi der var et flertal bag den tidligere regering, der gik ind for det. Men det er ikke uproblematisk, og derfor er Det Radikale Venstre i dag medforslagsstiller til vedtagelsen om et sagkyndigt udvalg, fordi vi mener, det kan bidrage til at belyse de problemer og konfliktområder, der kan være, og som allerede er her. Vi mener, at det danske ministerstyre skal bevares, og derfor skal de såkaldte særlige rådgivere kunne fungere inden

for det ministerstyre. Det er hele opgaven, for ellers mener jeg ikke, vi kan have det, vi kalder særlige rådgivere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Marianne Jelved påpeger noget, der også fremgik af redegørelsen fra 2001, nemlig at embedsmænd i ministeriet i almindelighed kan bistå ministeren i sådan set alle spørgsmål, undtagen når det drejer sig om ministerens ageren som partipolitiker, bl.a. i ministerens valgkreds. Derfor nåede man frem til i redegørelsen, at det, der blev gjort i forbindelse med euroafstemningen og Amsterdamaftemningen og folkeafstemninger i almindelighed, var legitimt og i orden inden for det gældende regelsæt, for her er det, som fru Marianne Jelved påpeger, ikke et spørgsmål om, at man agerer som partipolitiker, men om en folkeafstemning, hvor en regering skal have sin politik ført igennem.

Det er også grundlaget for, at vi nu siger fra vores side: Bør det være sådan fremover? Bør det ikke tages op til fornyet overvejelse, om en folkeafstemning om EU-spørgsmål ikke i den grad også er at sammenligne med partiets slårkamp på arenaen for at fremme deres partipolitiske synspunkter, bare gennem en EU-folkeafstemning? Og bør reglerne ikke fremadrettet være sådan, at man tager højde for, at embedsmænd i almindelighed selvfølgelig ikke skal misbruges, som de efter vores opfattelse blev ifølge de gældende regler, fordi vi føler, de blev brugt partipolitisk i forbindelse med disse folkeafstemninger?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har faktisk meget svært ved at se den principielle forskel mellem følgende to former for en regerings politik: Den ene, som vi kan kalde den økonomiske politik, må en regering gøre meget for at gennemføre, fordi den mener, det er den rigtige politik, og derfor vil alle ministre også skulle advokere for den økonomiske politik, en regering lægger frem. På nøjagtig samme måde mener jeg, at når en regering fremsætter lovforslag om Danmarks deltagelse i EU-arbejdet eller et ja til Amsterdamtraktaten, er det også en politik, som regeringen og altså også ministrene må advokere for.

Men jeg vil gerne understrege, at jeg står fuldstændig bag formuleringen i redegørelsen fra den 4. oktober 2001 om, at man skal være op-